

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyně Mgr. Martinou Weissovou v právní věci žalobce: R ██████ Č ██████, nar. ██████ bytem ██████ zast. JUDr. Beno Jeřábek, advokátem, se sídlem Praha 5, Kurzova 2375/21, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o zaplacení částky 567.925,93 Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

- I. Žaloba, aby žalovaná byla uložena povinnost zaplatit žalobci částku 315.811,29 Kč s úrokem z prodlení, jdoucím z této částky od 3. 6. 2014 do zaplacení, se zamítá.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci úrok z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 40.000,- Kč za dobu od 3. 6. 2014 do 7. 5. 2015, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Řízení se do částky 252.114,64 Kč s úrokem z prodlení z částky 212.114,64 Kč od 3. 6. 2014 do zaplacení, zastavuje.
- IV. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení k rukám JUDr. Beno Jeřábka částku 36.726,- Kč, a to do 15. dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou, došlou soudu dne 3.6.2014, se žalobce proti žalované domáhal náhrady majetkové a nemajetkové škody, která mu byla způsobena v příčinné souvislosti s vydáním

nezákonného rozhodnutí v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp.zn. [REDAKCE]. Žalobce tvrdil, že usnesením Generální inspekce bezpečnostních sborů, 11. oddělení, ze dne 28.2.2012, č.j. [REDAKCE] bylo zahájeno trestní stíhání žalobce pro zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku. Proti usnesení o zahájení trestního stíhání podal žalobce dne 2.3.2012 stížnost a usnesením Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 12.3.2012, č.j. [REDAKCE] byla stížnost žalobce jako nedůvodná zamítnuta. Na základě provedeného vyšetřování podalo Městské státní zastupitelství v Praze proti žalobci obžalobu u Obvodního soudu pro Prahu 4 a následně proběhlo ve dnech 31.1.2013, 25.2.2013, 28.3.2013, 25.4.2013 a 7.5.2013 hlavní líčení, jehož výsledkem bylo vydání zprošťujícího rozsudku dne 7.5.2013. Žalobce byl zproštěn obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu v plném rozsahu. Zprošťující rozsudek ohledně žalobce nabyl právní moci dne 4.6.2013. V příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním vznikla žalobci škoda v podobě ušlého výdělku v celkové výši 527.925,93 Kč a v podobě nemajetkové újmy. V bezprostřední návaznosti na vydání usnesení o zahájení trestního stíhání bylo vydáno rozhodnutí Policie ČR, ředitele Obvodního ředitelství policie Praha II, ze dne 2.3.2012, číslo [REDAKCE] jímž bylo rozhodnuto o propuštění žalobce podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky. Služební poměr žalobce skončil dnem doručení tohoto rozhodnutí, tedy dnem 2.3.2012. Základním a jediným důvodem propuštění žalobce ze služebního poměru bylo dle odůvodnění uvedeného rozhodnutí spáchání skutku popsaného v usnesení o zahájení trestního stíhání. Žalobce pracoval ve služebním poměru k Policii České republiky v době od 1.8.2003 do 2.3.2013, tudíž většinu svého doposud produktivního věku. Z důvodu propuštění ze služebního poměru a probíhajícího trestního řízení se dostal do psychických potíží, které mu zabraňovaly vstoupit do trvalého pracovního poměru a prostředky k obživě získával prostřednictvím darů od rodiny, půjček a občasných brigád. Z evidenčního listu důchodového pojištění za rok 2011 se podává, že vyměřovací základ žalobce činil 301.672,- Kč, což představuje 25.139,33 Kč měsíčně, přičemž tento vyměřovací základ zahrnuje také 109 dnů pracovní neschopnosti, což celkovou částku značně snižuje. Lze tedy předpokládat, že v případě, že by vůči žalobci nebylo zahájeno trestní stíhání, setrval by ve služebním poměru, za což by mu náležela nejméně odměna za dobu od 2.3.2012 do 2.12.2013, tedy za 21 měsíců, v průběhu kterých nemohl vykonávat služební poměr příslušníka Policie České republiky. V důsledku vydání nezákonného rozhodnutí tak žalobci vznikla škoda v uvedené výši. V důsledku nezákonného trestního stíhání vznikla žalobci nemajetková újma, neboť trestní řízení mělo negativní vliv na psychický stav žalobce. Žalobce byl ohrožen trestní sazbou 2 – 10 let odnětí svobody. V důsledku zahájení trestního stíhání ztratil zaměstnání, které vykonával u Policie ČR téměř 10 let a které ho naplňovalo. Neméně významným důsledkem trestního stíhání byl názor okolí na osobu žalobce, když je společensky neakceptovatelné, aby se příslušník Policie ČR podílel na distribuci omamných a psychotropních látek. Žalobce je přesvědčen, že přiměřeným zadostiučiněním za tuto nemajetkovou újmu je poskytnutí peněžitého plnění ve výši 40.000,- Kč, když při výpočtu výše zadostiučinění vycházel ze skutečnosti, že trestní řízení probíhalo od 28.2.2012 do 4.6.2013 a vycházel rovněž z částky 20.000,- Kč za rok trvání řízení s tím, že tuto navýšil s odkazem na důsledky trestního stíhání o 50 %. Žalobce nárok na náhradu škody uplatnil 2.12.2013 u žalované, která v šestiměsíční lhůtě tento nárok neprojednala. Žalovaná je od 3.6.2014 v prodlení.

Žalovaná nárok uplatněný žalobou neuznala a navrhla zamítnutí žaloby v celém rozsahu. Žalovaná učinila nesporným, že u ní žalobce dne 2.12.2013 uplatnil z důvodů v žalobě popsaných nárok na náhradu škody ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. v celkové výši 567.925,93 Kč, sestávající se ze ztráty na výdělku ve výši 527.925,93 Kč a nároku na

poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 40.000,- Kč. Žalovaná uplatněnému nároku částečně vyhověla a poskytla žalobci přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu v požadované výši 40.000,- Kč. Nároku na náhradu za ztrátu na výdělků žalovaná nevyhověla ani zčásti, což žalobci sdělila svým stanoviskem ze dne 5.5.2015. Žalovaná s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu ČR uzavřela, že odpovědnost státu za škodu nastupuje, je-li vyloučeno, že by závazkový dlužník na svoji pohledávku jen částečně plnil, čímž teprve vzniká poškozenému škoda. Nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím může být vůči státu úspěšně uplatněn až tehdy, pokud žalobce nemůže dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči tomu, kdo toto obohacení bez důvodu získal, a je proto povinen mu jej vydat. V daném případě žalobce poté, co byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 7.5.2013, č.j. [REDAKCE] pravomocně zproštěn obžaloby, mohl dle ustanovení § 192 zákona č. 361/2003 požádat o obnovu řízení, kdy je velmi pravděpodobné, že by byl ve věci úspěšný. Podle ustanovení § 44 citovaného zákona, dojde-li ke zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru účastníka, jeho služební poměr trvá se všemi nároky. Žalobce tak nárok na náhradu ušlého zisku uplatňuje předčasně.

Žalobce vzal v průběhu řízení žalobu zpět do částky 40.000,- Kč s odůvodněním, že žalovaná poskytla žalobci peněžité zadostiučinění v této výši a dále požadoval pouze úroky z prodlení z této částky za dobu od 3.6.2014 do 7.5.2015, kdy obdržel od žalované uvedenou částku. Dále vzal žalobce v průběhu řízení žalobu částečně zpět, a to do částky 201.114,64 Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že tato částka představuje ušlý zisk za období od 22.3.2013 do 2.12.2013 a dále vzal žalobu částečně zpět do částky 11.000,- Kč, což je částka, kterou si žalobce vydělal v průběhu období, za které se domáhá ušlého zisku. Žalobce se dále domáhal zaplacení částky 315.811,29 Kč s příslušenstvím s odůvodněním, že tato částka představuje ušlý zisk za období od 2.3.2012 do 21.3.2013, tedy za období od propuštění žalobce ze služebního poměru do dne předcházejícího dni, kdy získal žalobce zaměstnání ve Velké Británii.

V průběhu řízení žalobce doplnil svá skutková tvrzení a tvrdil, že k jeho propuštění ze služebního poměru rozhodnutím ze dne 2.3.2012 došlo ze zákonných důvodů, tedy z důvodu zahájení trestního stíhání a proto žalobce nepodával proti tomuto rozhodnutí odvolání, jež by bylo zjevně zamítnuto. Žalobce nepodal po skončení trestního stíhání návrh na obnovu řízení. Je třeba přihlídnout k situaci, v níž se žalobce ocitl. Bylo proti němu vedeno neoprávněné trestní stíhání, ztratil zaměstnání, domov, přátele a životní jistoty a přes zprošťující rozsudek si byl vědom svého poskvrnění v důsledku trestního stíhání. Právem se obával, že jeho pověst u bezpečnostního sboru je již výrazně a nenávratně poškozena. Navíc po dlouhých měsících se žalobci podařilo trochu finančně a pracovně stabilizovat a obával se případného návratu do České republiky, kde již ztratil veškeré zázemí. V daném případě se tedy jednalo o případ zvláštního zřetele hodný.

Dopisem právního zástupce žalobce ze dne 2.12.2013, doručeným dle podacího razítka žalované téhož dne, bylo prokázáno, že žalobce uplatnil u žalované nárok na náhradu škody v celkové výši 567.925,93 Kč, která mu vznikla v příčinné souvislosti s nezákonným trestním stíháním vedeným u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp.zn. [REDAKCE]. Stanoviskem žalované ze dne 5.5.2015 bylo prokázáno, že žalovaná nárok uplatněný žalobcem mimosoudně projednala a poskytla žalobci peněžité zadostiučinění ve výši 40.000,- tis. Kč, za nemajetkovou újmu žalobci způsobenou předmětným trestním stíháním a současně žalobci sdělila, že jeho nárok na poskytnutí náhrady majetkové škody v podobě ušlého zisku odmítá.

Usnesením Generální inspekce bezpečnostních sborů, 11. oddělení, ze dne 28.2.2012, č.j.: [REDAKCE] bylo prokázáno, že tímto bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání žalobce pro zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ustanovení § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku. Stížností žalobce ze dne 2.3.2012 bylo prokázáno, že žalobce podal proti usnesení o zahájení trestního stíhání stížnost a usnesením Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 12.3.2012 č.j. [REDAKCE] bylo prokázáno, že stížnost žalobce proti usnesení o zahájení trestního stíhání byla jako nedůvodná zamítnuta. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 sp.zn. [REDAKCE] ze dne 7.5.2013 bylo prokázáno, že žalobce byl tímto podle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěn obžaloby Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 29.11.2012 sp.zn. [REDAKCE] neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž byl stíhán. Rozsudek nabyl ve vztahu k žalobci právní moci dne 4.6.2013.

Rozhodnutím Policie ČR, ředitele Obvodního ředitelství policie Praha II, č. [REDAKCE] ze dne 2.3.2012, bylo prokázáno, že tímto byl žalobce propuštěn podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. ze služebního poměru příslušníka Policie ČR s tím, že služební poměr skončí dnem doručení rozhodnutí. Dle odůvodnění rozhodnutí bylo důvodem ukončení služebního poměru zahájení trestního stíhání žalobce usnesením ze dne 28. února 2012 pro zločin nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy dle ustanovení § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku s tím, že jednání spočívající v nabízení, obstarávání, prodeji, opatřování drog pro jiného není v souladu se zákonem, zákonu odporuje a s ohledem na postavení, které policista ve společnosti má, je zcela jednoznačně zavrženíhodným. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 2.3.2012.

Z dalších důkazů v řízení provedených soud žádné podstatné skutečnosti pro rozhodnutí věci nezjistil a z toho důvodu se těmito důkazy v odůvodnění rozsudku nezabývá.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle § 7 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle § 8 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno, nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, příslušník musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru.

Podle § 44 zákona č. 361/2003 Sb., dojde-li ke zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru příslušníka, jeho služební poměr trvá se všemi nároky.

Podle § 192 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., řízení, které je ukončeno rozhodnutím, jež nabylo právní moci, se na žádost účastníka obnoví, jestliže rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak, a

tato skutečnost může mít podstatný vliv na obsah rozhodnutí. Podle odst. 2 citovaného ustanovení, účastník může podat žádost o obnovu řízení do 90 dnů ode dne, kdy se o některém důvodu uvedeném v odst. 1 dozvěděl, nejpozději do 4 let ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.

Po zhodnocení provedených důkazů a zjištěného skutkového stavu věci soud uzavřel, že žaloba, kterou se žalobce proti žalované domáhal náhrady majetkové škody, která mu měla být způsobena v příčinné souvislosti s vydáním nezákonného rozhodnutí, není důvodná. Žalobce se domáhal náhrady majetkové škody představované ušlým ziskem s odůvodněním, že byl v důsledku vydání rozhodnutí o zahájení jeho trestního stíhání propuštěn ze služebního poměru, tedy došlo ke ztrátě jeho zaměstnání a ušel mu tak zisk. Odpovědnost státu za škodu způsobenou při výkonu státní moci vznikne za současného splnění třech předpokladů, kterými jsou nesprávný úřední postup či nezákonné rozhodnutí, vznik škody a příčinná souvislost mezi těmito. V daném případě bylo shledáno vydání nezákonného rozhodnutí, kterým je usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 28.2.2012, č.j. [REDAKCE] kterým bylo podle § 160 odst. 1 trestního řádu zahájeno trestní stíhání žalobce, neboť toto pravomocné rozhodnutí bylo následně zrušeno vydáním rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 dne 7.5.2013 ve věci vedené pod sp.zn. [REDAKCE] kterým byl žalobce pravomocně zproštěn obžaloby. Soud se dále zabýval otázkou, zda v příčinné souvislosti s vydáním tohoto nezákonného rozhodnutí vznikla žalobci tvrzená škoda. Dle judikatury Nejvyššího soudu (např. rozhodnutí sp.zn. 28 Cdo 4229/2010 ze dne 10.8.2011) lze nárok na náhradu škody uplatnit úspěšně vůči státu až tehdy, pokud poškozený nemůže dosáhnout uspokojení své pohledávky vůči primárnímu dlužníku. Pokud tedy poškozený vůči primárnímu dlužníku svou pohledávku neuplatnil, nelze uzavřít, že mu vznikla škoda, za kterou by odpovídal stát ve smyslu zákona č. 82/1999 Sb.. V této věci bylo prokázáno, že v návaznosti na uvedené nezákonné rozhodnutí bylo vydáno rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství policie Praha II ze dne 2.3.2012, kterým byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie ČR, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno podle ustanovení § 42 odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. s odůvodněním, že proti žalobci bylo zahájeno trestní stíhání pro jednání spočívající v nabízení, obstarávání, prodeji, opatřování drog pro jiného a takové jednání nejen, že není v souladu se zákonem, ale s ohledem na postavení policisty ve společnosti je zcela jednoznačně jednáním zavrženíhodným. Žalobce potvrdil, že proti tomuto rozhodnutí nepodal odvolání a rovněž po skončení trestního řízení pravomocným zprošťujícím rozsudkem nepodal návrh na obnovu řízení. Lze přisvědčit žalobci v jeho argumentaci, že podané odvolání proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru by bylo zjevně neúspěšné, když byl v době vydání tohoto rozhodnutí dán důvod podle § 42 odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb. k jeho propuštění ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, neboť v té době proti němu skutečně bylo vedeno trestní stíhání pro uvedené jednání. Jiná však je situace ohledně návrhu na obnovu řízení, který mohl žalobce dle shora citovaného ustanovení § 192 zákona č. 361/2003 Sb. podat po skončení trestního řízení. Dle odst. 1 písm. b) tohoto ustanovení se řízení, které je ukončeno pravomocným rozhodnutím, na žádost účastníka obnoví, jestliže rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky, o níž bylo příslušným orgánem rozhodnuto jinak a tato skutečnost může mít podstatný vliv na obsah rozhodnutí. V posuzované věci bylo vydáno rozhodnutí o skončení služebního poměru žalobce pouze z důvodu, že proti němu bylo zahájeno předmětné trestní stíhání a tudíž lze předpokládat, že by žalobce byl s návrhem na obnovu řízení úspěšný, neboť následně bylo

soudem rozhodnuto o zproštění žalobce obžaloby a tudíž předběžná otázka, na jejímž posouzení záviselo vydání rozhodnutí o propuštění žalobce ze služebního poměru, byla následně příslušným orgánem posouzena jinak a tato skutečnost měla zcela zásadní vliv na obsah rozhodnutí, které bylo vydáno právě jen z důvodu vedení uvedeného trestního řízení.

Pokud by žalobce návrh na obnovu řízení podal a byl úspěšný, tedy rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru by bylo zrušeno, pak by jeho služební poměr trval se všemi nároky a tudíž by se mohl domáhat i náhrady ušlé mzdy za dobu od propuštění ze služebního poměru do rozhodnutí o zrušení tohoto rozhodnutí. Jelikož žalobce takto nepostupoval, nelze uzavřít, že by mu vznikla škoda, za kterou ve smyslu shora uvedených ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. odpovídá stát. Soud tak uzavřel, že nejsou splněny všechny předpoklady pro vznik odpovědnosti žalované za žalobcem tvrzenou škodu a z tohoto důvodu žalobu zamítl.

Podle § 96 odst. 2 o.s.ř. bylo řízení v rozsahu zpětvzetí žaloby, tedy do částky 252.114,64 Kč a úroku z prodlení jdoucím z částky 212.114,64 od 3.6.2014 do zaplacení zastaveno, když žalovaná se zpětvzetím žaloby souhlasila.

Žalobě bylo vyhověno, pokud se žalobce domáhal zaplacení úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 40.000,- Kč za dobu od 3.6.2014 do 7.5.2015, neboť žalovaná v rámci mimosoudního projednání žalobcem uplatněného nároku poskytla žalobci odškodnění nemajetkové újmy ve výši 40.000,- Kč dne 7.5.2015 a byla tak s tímto plněním v prodlení. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. má žalovaná povinnost škodu nahradit do 6 měsíců od uplatnění nároku a v daném případě byl nárok u žalované uplatněn dne 2.12.2013. Žalovaná tak měla žalobci poskytnout plnění do 2.6.2014 a ode dne následujícího je v prodlení. Výše úroku z prodlení byla stanovena v souladu s nařízením vlády č. 142/1994 Sb. ve znění nařízení vlády č. 163/2005 Sb. a č. 33/2010 Sb..

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a podle § 146 odst. 2, věta druhá o.s.ř.. Předmětem tohoto řízení byly dva samostatné nároky, a to nárok na náhradu majetkové škody a nárok na poskytnutí peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu. Pokud jde o nárok na náhradu majetkové škody, žalobce byl v řízení o tomto nároku neúspěšný a žalované tak ve smyslu ustanovení § 142 odst. 1 o.s.ř. náleží právo na náhradu nákladů řízení proti žalobci. Žalovaná má ve smyslu ustanovení § 151 odst. 3 o.s.ř. právo na náhradu za jednotlivé úkony v paušalizované výši, která je stanovena vyhláškou č. 254/2015 Sb. částkou 300,- Kč za jeden úkon. V této věci žalovaná učinila pouze jeden úkon, a to písemné vyjádření ze dne 6.5.2015 a náleží ji tak právo na náhradu nákladů řízení ve výši 300,- Kč. Pokud jde o žalobou uplatněný nárok na odškodnění nemajetkové újmy, žalovaná tento nárok plně uspokojila až po zahájení řízení a ve smyslu ustanovení § 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř. má tak žalobce proti žalované nárok na zaplacení nákladů řízení, neboť žalobce vzal v této části žalobu zpět z důvodu plnění žalované. Náklady žalobce sestávají z nákladů právního zastoupení advokátem JUDr. Beno Jeřábkem v celkové výši 37.026,- Kč (odměna advokáta dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 9 úkonů právní služby á 3.100,- Kč, náhrada hotových výdajů dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 9 úkonů právní služby á 300,- Kč a 21 % DPH z odměny advokáta a náhrady hotových výdajů, tj. 6.426,- Kč). Odměna byla přiznána za tyto úkony právní služby – převzetí zastoupení, sepsání žaloby, písemná vyjádření ve věci ze dne 16.6.2014, 21.4.2016, 23.5.2016 a 22.6.2016 a účast advokáta na ústním jednání ve dnech 22.3.2016, 27.5.2016 a 26.7.2016. Od uvedených nákladů žalobce soud odečetl náklady, které byly přiznány žalované ve výši 300,- Kč a přiznal tak žalobci právo na náhradu nákladů řízení proti žalované ve výši 36.726,- Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

V Praze dne 5. srpna 2016

Mgr. Martina Weissová, v.r.
soudkyně

Za správnost: Slabá